

Nicolae VASILE

Grădina cu gutui (1)

Plănuisem, împreună cu surorile mele și cumnații, să facem o descindere la țară, la casa părintească, în primul rând pentru niște lucrări de reparații la mormintele părinților, dar și pentru a mai simți pulsul vieții din rădăcinile noastre, încă vii, care continuă să ne emoționeze, deși sunt atrofiate, precum măselele care la bătrânețe ne tot dor, deși nervii acestora sunt demult necrozați. După mai multe amânări, legate de evoluția pandemiei de Coronavirus, am făcut-o.

La cimitir, unde am petrecut cea mai mare parte din timp, am făcut pe muncitorii. Oamenii noștri de la țară, care mai tot timpul se vaită că n-au de lucru, când încerci să-i cooptezi, evident contra cost, la o lucrare dau din colț în colț, eventual dacă s-ar putea să le dai ceva bani, dar Doamne ferește să pună mâna pe muncă. Unul din motivele des auzite este acela că „*Ce eu sunt slugă?*” Încă n-am scăpat de tarele comunismului!... Cred că, pe cei care l-au apucat, numai moartea îi va lecu. Așa că, am învățat, noi cei care ne-am tocit coatele prin amfiteatre și biblioteci, să facem de toate.

Prima trimitere în trecut care mi-a venit în minte, văzând biserica din sat, a fost acel somn care m-a luat în balconul din interior, unde îi trimitea popa pe copii la denia mare, pentru a fi protejați de îmbulzeală. Eram obosit, participasem la o serie de întreceri sportive organizate de școală exact în acea zi, special pentru a-i împidica pe cei mici să meargă la slujbă. Odată așezat pe acea bancă, pe fondul muzical al prohodului, am tras un somn până a doua zi dimineața.

Biserica, important monument istoric, construită pe vremea lui Stoica Ludescu (1670), fusese repictată recent. Proiectul, excelent manageriat de preot, fusese sprijinit și de mine, împreună cu Constantin Stroe, fostul director general al Dacia, originar dintr-un sat vecin, și de alți donatori consăteni sau cu interese prin zonă.

O mare sărbătoare religioasă ne-a întrerupt munca fizică de la cimitir, în cea de a doua zi a șederii acolo, astfel, am ales o alternativă culturală. Sprijinit de primar, un demnitar longeviv, care mai participase activ la două evenimente locale trecute, înființarea asociației Fii Satului și editarea monografiei comunei, am organizat donații de carte la Biblioteca Comunală și Școala Gimnazială. Noaptea am dormit dus, continuând amintirile în vis.

Am plecat din camera din vale a casei părintești, cea de la care printr-una din ferestre se putea vedea parțial grădina aflată în fundul curții, trecând pe lângă polata din dreapta magaziei. Era un întuneric profund, la fel ca în copilărie, când întorcându-mă de la Căminul Cultural, unde fusesem la un film, mă speriasem văzând bezna de acolo. Intrarea în curte avea un efect magic ce intensifica lipsa de lumină, iar sub acea polată părea a fi obscuritatea supremă, pe care o treceam cu teamă, până intram în casă și aprindeam lumina.

În vis, amintirea nu producea niciun efect asupra mea, ci, dimpotrivă, mă împingea înainte, ca atunci când am vrut să le demonstrez fraților mei că nu mi-e frică să merg noaptea singur până la „prunu’ lu’ Notaru” care se afla cam pe la mijlocul luncii ce

se întindea între sat și gărlă, mult în spatele grădinii noastre. Am depășit locul unde cândva se afla gardul dintre curte și grădină și înaintam calm pe potecă, am depășit merii, apoi perii și tocmai intrasem în partea cea mai mare, cea cu gutui. Aceasta devenise dominantă, din decizia lui tata, care constatând că în acel loc cam mlăștinis nu prea rezistă alt fel de pomi fructiferi, a plantat o mulțime de gutui. Chiar și cei câțiva peri care mai trăiau încă fuseseră altoiți pe trunchiuri de gutui, reușind astfel să ajungă la maturitate fără să se usuce. Intenția mea era să-mi demonstrez, în vis, că am curajul să repet bravura din copilărie și să merg noaptea singur până la imaginea „prunului lui Notaru”, că cel real dispăruse demult pe lumea cealaltă a pomilor. În zona gutuilor, parcă era un pic mai vizibil, fructele mari și galbene erau ca niște felinare care-mi ușurau strecurarea printre resturile vegetale prezente la tot locul. La un moment dat, mai mult am simțit decât am văzut ceva. M-am speriat puțin, dar m-am îndreptat într-acolo. Era o fată foarte frumoasă. De la distanță, i se distingeau formele bine proporționate și părul castaniu deschis care-i flutura pe la tâmpile. La apropiere, i-am văzut și ochii care luminau în întuneric. Deodată, am auzit câteva cuvinte care mi se adresau:

- Nu-ți fie frică! a zia ea observându-mi perplexitatea! A continuat, sunt aici numai spre binele tău.

- Nu-ți este frig? am șoptit eu, șoptele exprimând teama și taina momentului, dar și mirarea, văzând-o atât de sumar îmbrăcată.

- Frig, frică, nu mai există pentru mine!... Am avut astfel de simțiri, și încă multe altele, dar au trecut acele vremuri, unele extrem de dureroase.

- Cine ești?... Ce faci aici?...

- Te așteptam!... Cândva, undeva trebuia să se întâmple!... Știu totul despre tine, ești ca o carte deschisă pentru toată lumea, dar pentru mine ești încă ceva în plus. M-am gândit să te ajut. Cunosc momentele grele prin care treci, depresia pe care o trăiești, când după momentele de mare cutezanță ale vieții tale ai ajuns să stai mai mult închis în casă, fără niciun motiv.

- Și,... te-ai gândit să-mi mai adaugi câteva motive de stres!...

- Nu, Doamne ferește, ceea ce îți voi spune, sper, va fi un leac spiritual.

- Știi tu mai multe decât toți doctorii pe care i-am consultat în ultima vreme?...

- Nu mai multe, nu mai puține, ci altceva.

- Să continue, oare, norocul meu proverbial?...

- Păi, ai un noroc proverbial tocmai datorită mie.

N-am mai continuat discuția. Nu îmi găseam cuvintele și nici nu doream să transform discuția într-o dispută. Aveam acest prost obicei, dobândit din experiența negocierilor cu fel de fel de parteneri sociali sau de afaceri. Trebuia să lupt pentru a ajunge la profundul sens al tăcerii de aur.

Nici ea n-a mai zis nimic, doar că s-a apropiat tandru de mine, i-am simțit căldura trupului. Apoi, cu calm și cu un zâmbet cuceritor m-a cuprins, după care, rămânând lipită de mine, și-a băgat mâinile în buzunare alături de ale mele, pe care le țineam acolo din cauza frigului. Degetele ni s-au împreunat. Brusc, m-am trezit.